

Sygn. akt I UK 45/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania S. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt III AUa 1943,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 września 2014 r., Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację S. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 23 lipca 2013 r. w przedmiocie oddalenia odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Krakowie z dnia 29 stycznia 2013 r., którą odmówiono mu przyznania emerytury. Odmowa prawa wywodzonego z art. 184 ust. 1, art. 27 oraz art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wynikała z ustalenia dokonanego na podstawie zeznań świadków, że potwierdzone świadectwem wykonywania pracy w szczególnym charakterze świadczenie przez

ubezpieczonego pracy w Zarządzie Dróg Powiatowych w J. w okresie od dnia 12 czerwca 1974 r. do dnia 31 maja 1981 r. nie obejmowało pełnego wymiaru czasu pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, wymienionej w dziale XIV, poz. 16 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., polegające na uznaniu, że wykonywanie przez pracownika zatrudnionego na stanowisku zakwalifikowanym jako praca w szczególnych warunkach jednocześnie innych czynności związanych z zajmowanym stanowiskiem, powoduje że wykonywanej przez niego pracy w szczególnych warunkach nie można zaliczyć jako pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jak również, że wykonywanie przez pracownika innych czynności niż wskazane w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., będących immanentną częścią całości pracy wykonywanej na danym stanowisku, zakwalifikowanym jako praca w szczególnych warunkach, pozbawia go prawa do świadczenia emerytalnego z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na fakt, że praca ta nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż inne czynności nie oddziaływały szkodliwie na organizm człowieka. Skarżący zarzucił także naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. „przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie”, tj. przyjęcie, że praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornym okresie nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach w sposób stały i w pełnym wymiarze.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarga została określona jako oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z powodu niewłaściwego zastosowania prawa materialnego przez przyjęcie, że ubezpieczony nie świadczył pracy w szczególnych warunkach na tej podstawie, że jego czynności nie były wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W związku z tym, że każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wspiera nawiązanie do okoliczności faktycznych nie będących wynikiem ustaleń (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).